

КАК ЧОВЕКЪТ ВЪРНАЛ ПЕСЕНТА НА ПТИЧКАТА ЕСКИМОСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Ангел Каралийчев, Вела Каралийчева, 1956

chitanka.info

В едно удобно гнезденце живеели три мънички птички — три пуночки^[1]. Най-голямата, сестричката, всеки ден отлитала на лов, а малките, братчетата, седели в гнезденцето и пеели песничката си. Щом слънчицето изгреело, пуночките започвали да пеят:

*Слънце весело, светни
във гнездото на птичките —
за да литне пуночката
и налови мушичките!
А-я-гу-на-ля-ля!... А-я-гу-на-ля-ля!...*

Песничката на пуночките се чувала далеко. Чул я гарванът. Долетял при птичетата и рекъл:

— Хубаво пеете вие, деца! Я изпейте песничката още веднъж, но по-високо!

Птичетата затворили очичките си и запели, колкото им глас държи. Тогава гарванът грабнал в клюна си песничката им, откраднал я от пуночките и литнал към гнездото си върху скалата.

Стигнал у дома си и запял:

*Слънце весело, огрей
и затопли днес земята —
да изскочат мишлетата,
да ги грабнат гарваните
и нахранят рожбите си!
А-я-гу-на-гра-гра! А-я-гу-на-гра-гра!*

Долетяла най-голямата пуночка при гнезденцето. Гледа — братчетата ѝ жално плачат.

— Защо плачете? Кой ви обиди? — запитала тя.

Пуночките ѝ отвърнали през сълзи:

— Хитрият гарван ни открадна песничката!

— Ай, ай, ай! — разтревожила се най-голямата пуночка. — А накъде отлетя гарванът?

— Ей на оная страна, където са скалите над морето.

— Не плачете, братчета, аз ще повикам на помощ човека с лъка.

Той ще ни помогне.

Пуночката литнала към ловеца. Долетяла, кацнала край землянката му и погледнала към вратата. Ловецът я видял и запитал:

— Защо идеш при мене, малка пуночке?

— Добри човече, ти можеш всичко да направиш. Помогни ми.

Гарванът ни открадна песничката!

Ловецът помислил и казал:

— Хубава е вашата песничка за слънцето. Аз много обичам да я слушам сутрин! Покажи ми накъде отлетя гарванът.

— Ей там, върху онази скала над морето е гарвановото гнездо — отвърнала пуночката.

Ловецът взел лъка и стрелите си и се запътил към скалата. Пуночката литнала подире му. Ловецът се приближил до скалата, а гарванът седял със затворени очи и пеел:

*Слънце весело, огрей
и затопли днес земята —
да излязат мишлетата,
да ги грабнат гарваните*

*и нахранят рожбите си.
А-я-гу-на-гра-гра! А-я-гу-на-гра-гра!*

„Сега ще те науча, старо кречетало!“ — помислил си ловецът и вдигнал лъка. А гарванът нищо не виждал и не чувал. Отворил клюн, изкарал езика си и пее ли, пее. Песничката се въртяла върху крайчеца на езика му.

Ловецът опънал лъка и пуснал стрелата. Стрелата литнала и грабнала песничката от гарвановия клюн заедно с крайчеца на езика му. Песничката се понесла от скалата надолу към морето, а пуночката я подхванала, както се носела, и литнала към гнезденцето при братчетата си. Гарванът изгубил песента заедно с крайчеца на езика си. Оттогава останал съвсем без глас: не умее да пее, само грачи. А пуночките, щом се покаже утринното слънце, пак запяват:

*Слънце весело, светни
във гнездото на птичките —
за да литне пуночката
и налови мушичките.
А-я-гу-на-ля-ля! А-я-гу-на-ля-ля!*

Така пеят и си спомнят за добрия ловец, който им върнал песента.

[1] Пуночка — малка северна птичка от рода на врабчетата. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.